

Sygn. akt I Ca 274/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Antoni Smus

Sędziowie SO Joanna Składowska (spr.)

SR del. Mirosław Chojnacki

Protokolant st. sekretarz sądowy Beata Krysiak

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2015 roku w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z wniosku Gminy Z.

z udziałem T. K.

o zasiedzenie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 26 maja 2015 roku, sygn. akt I Ns 415/14

postanawia:

1. oddalić apelację;
2. zasądzić od Gminy Z. na rzecz T. K. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I Ca 274/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 26 maja 2015r. Sąd Rejonowy w Łasku oddalił wniosek Gminy Z. o zasiedzenie służebności przesyłu, polegającej na zapewnieniu nieodpłatnego prawa dostępu, przechodu i przejazdu w celu wykonywania eksploatacji, konserwacji, remontów, przeprowadzania innych napraw oraz wymiany rur i innych niezbędnych elementów wodociągu przechodzącego przez nieruchomość uczestniczki T. K., położoną w miejscowości B., gmina Z., oznaczoną jako działka ewidencyjna nr (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta Kw nr (...).

Rozstrzygnięcie zapadło przy następujących ustaleniach i wnioskach:

Uczestniczka postępowania T. K. jest właścicielką nieruchomości położonej w miejscowości B., gmina Z., składającej się z działki nr (...) o powierzchni o, 22 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Łasku VI Zamiejscowym Wydziale Ksiąg wieczystych z siedzibą w P. urządzona jest księga wieczysta Kw nr (...).

Decyzją z dnia 16 grudnia 1992r. nr IV. (...) - (...) Urząd Rejonowy w Z., po rozpoznaniu wniosku Urzędu Gminy w Z. z dnia 10 grudnia 1992r. nr RG. (...) w sprawie zatwierdzenia planu realizacyjnego i wydania pozwolenia na budowę sieci wodociągowej we wsiach: B., Z., B., Z., M., K.. C., udzielił Urzędowi Gminy w Z. pozwolenia na budowę inwestycji obejmującej sieć wodociągową we wsiach: B., Z., B., Z., M., K.. C., wg projektu indywidualnego stanowiącego załącznik nr 2.

Umową z dnia 11 stycznia 1993r., zawartą pomiędzy Zarządem Gminy Z. a Przedsiębiorstwem Produkcyjno - Usługowym (...) w P., Zarząd Gminy Z., jako zamawiający zlecił wykonawcy zadanie inwestycyjne pn. (...) we wsiach: B., L., B., Z.. Termin wykonania i zakończenia robót ustalono do dnia 30 grudnia 1993r.

Protokołem z dnia 30 grudnia 1993r. dokonano odbioru i przekazania do użytku zadania inwestycyjnego pod nazwą „(...)wiejski: B., Z.”, określając przedmiot odbioru jako: „Stacja uzdatniania wody; ujęcie wody wraz z obiektami towarzyszącymi, sieć wodociągowa z przyłączami”.

Opisana wyżej inwestycja dotyczyła działki nr (...). Właścicielami działki byli wtedy rodzice uczestniczki. Z wodociągu korzystali mieszkańcy wsi. Gmina pobierała opłaty za korzystanie z wody.

Uczestniczka oraz jej poprzednicy prawni nie mieli wiedzy o posadowieniu wodociągu i nie wyrażali zgody na jego posadowienie.

Pismem z dnia 20 grudnia 2013r. /data nadania/, skierowanym do Sądu Rejonowego w Łasku, T. K. wniosła o ustanowienie na nieruchomości położonej we wsi B., gmina Z. o numerze ewidencyjnym (...) służebności przesyłu na rzecz Gminy Z. za wynagrodzeniem w wysokości 8 000 złotych, płatnym corocznie w terminie do 31 stycznia roku następnego za rok poprzedni do rąk właściciela nieruchomości. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt I Ns 1253/13.

Sąd Rejonowy zauważył, że przesłanką nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie jest korzystanie z trwałego i widocznego urządzenia znajdującego się na cudzej nieruchomości w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność. W przedmiotowej sprawie wnioskodawca korzystał z trwałego urządzenia zlokalizowanego na działce należącej obecnie do uczestniczki, jakim jest sieć wodociągowa i zajmował się jej obsługą samodzielnie lub poprzez wynajętą przez siebie w tym celu firmę od dnia 31 grudnia 1993r., to jest od dnia odbioru do użytku zadania inwestycyjnego. Zdaniem Sądu pierwszej instancji, zasadnym jest przyjęcie, iż wszedł w posiadanie służebności w złej wierze. Nie zostało bowiem w przedmiotowym postępowaniu wykazane, aby uzyskał zgodę od ówczesnych właścicieli na wybudowanie wodociągu oraz późniejszy dostęp w celu jego eksploatacji. Dobrej wiary nie uzasadnia też milczenie właścicieli i niezgłaszanie roszczeń o zapłatę wynagrodzenia. Dlatego też zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu mogłoby nastąpić po upływie 30 letniego okresu, zatem w dniu 31 grudnia 2023r.

Ponadto Sąd Rejonowy podkreślił, że zgodnie z art. 123 § 1 pkt. 1 kc, bieg terminu przedawnienia (zasiedzenia) przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W ocenie Sądu pierwszej instancji, nastąpiło zatem przerwanie biegu terminu zasiedzenia poprzez wystąpienie przez uczestniczkę T. K. z wnioskiem o ustanowienie służebności przesyłu za wynagrodzeniem. Zgłoszenie przez właściciela żądania na podstawie art. 305² § 2 kc prowadzi do zmiany świadomości posiadacza, który nie może już twierdzić, że jego posiadanie służebności jest samodzielne i właściciel go nie kwestionuje, zmienia się zatem rodzaj posiadania posiadacza służebności. Przede wszystkim jednak, uwzględnienie przez sąd zgłoszonego na podstawie art. 305² § 2 kc żądania ustanowienia służebności przesyłu za wynagrodzeniem, wyłącza możliwość nabycia w przyszłości przez posiadacza służebności przesyłu w drodze zasiedzenia. Jest to więc czynność właściciela przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia

swoich praw przez właściciela nieruchomości, który dąży do uregulowania służebności przesyłu na własnych warunkach.

W tej sytuacji zatem, wniosek o zasiedzenie służebności przesyłu ulec musiał oddaleniu.

Gmina Z. wniosła apelację od powyższego postanowienia, zaskarżając orzeczenie w całości i podnosząc następujące zarzuty:

1. naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest:

- art. 233 § 1 kpc - polegające na dokonaniu przez Sąd pierwszej instancji błędnej, sprzecznej z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, oceny materiału dowodowego, która doprowadziła do przyjęcia błędnych ustaleń faktycznych w zakresie:

a) przyznania wiarygodności wyjaśnieniom uczestniczki postępowania - w zakresie ustaleń co do okoliczności braku jej wiedzy oraz braku wiedzy jej poprzedników prawnych na temat rozpoczęcia i realizacji inwestycji, polegającej na wybudowaniu wodociągu, co pozostaje w oczywistej sprzeczności z okolicznością, iż uczestniczka postępowania w późniejszym okresie użytkowała przedmiotową nieruchomość jako działkę rekreacyjną (letniskową),

b) przyznania wiarygodności wyjaśnieniom uczestniczki postępowania - w zakresie okoliczności, iż uczestniczka postępowania o istniejącym wodociągu dowiedziała się w momencie występowania o pozwolenie na budowę ogrodzenia dla wskazywanej działki, z chwilą uzyskania mapy geodezyjnej działki nr (...), podczas gdy okoliczność ta nie została potwierdzona jakimkolwiek środkiem dowodowym, a przywoływana mapa nie została załączona do akt toczącego się postępowania,

c) ustalenia, iż uczestniczka postępowania wystąpiła w dniu 20 grudnia 2013r. z wnioskiem o ustanowienie służebności przesyłu na nieruchomości oznaczonej nr działki ewidencyjnej (...), podczas gdy uczestniczka postępowania nie jest właścicielką wskazanej działki, a nieruchomość o przywołanym numerze nie jest ujęta w przedmiotowym obrębie ewidencyjnym,

d) uznania, iż poprzednicy prawni uczestniczki postępowania nie wyrazili w żaden sposób zgody na przeprowadzenie wodociągu przez teren należący do nich działki, podczas, gdy z całokształtu materiału dowodowego w sprawie wynika jedynie, iż wnioskodawca nie dysponuje w chwili obecnej dokumentem wyrażającym zgodę na przeprowadzenie wskazanej inwestycji,

- art. 227 kpc w zw. z art. 224 § 2 kpc - polegające na zamknięciu rozprawy w dniu 12 maja 2015r., pomimo wydania postanowienia dowodowego, tj. zwrócenia się przez Sąd do Starostwa Powiatowego w Z. o załączenie akt organu administracji publicznej i uznanie prowadzenia dalszej rozprawy za zbyt długą, pomimo złożenia przez pełnomocnika wnioskodawcy na rozprawie w dniu 12 maja 2015r. wniosku o jej odroczenie do czasu otrzymania odpowiedzi od wskazanego organu i zajęcia stanowiska przez stronę wnioskującą,

- art. 316 § 1 kpc - polegające w konsekwencji na ustaleniu przez Sąd pierwszej instancji po zamknięciu rozprawy innego stanu rzeczy, niż ten istniejący w rzeczywistym stanie faktycznym sprawy,

- art. 328 § 2 kpc - poprzez nieprecyzyjność i nieczytelność uzasadnienia uniemożliwiająca dokonanie kontroli procesu decyzyjnego Sądu, w tym:

a) wyjaśnienia sprzeczności sporządzonej treści uzasadnienia orzeczenia w zakresie ustalenia czy Sąd pierwszej instancji stanął na stanowisku, że wnioskodawca wszedł w posiadanie przedmiotowej działki (zgodnie z treścią końcową uzasadnienia), czy też wnioskodawca jedynie incydentalnie korzystał z umieszczonego urządzenia przesyłowego,

b) doprecyzowania stwierdzenia zawartego w akapicie 3 na stronie 4 uzasadnienia orzeczenia od słów „W przedmiotowej sprawie Sąd ustalił, iż z wodociągu przebiegającego przez działkę należąca obecnie do uczestniczki od dnia 31 grudnia to jest od dnia odbioru do użytku zadania inwestycyjnego.”,

c) ustalenia Sądu pierwszej instancji, że wnioskodawca wszedł w posiadanie służebności przesyłu przebiegającej przez działkę uczestniczki postępowania, a polegającej na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia w „postaci napowietrznej linii energetycznej umiejscowionej na nieruchomości należącej obecnie do wnioskodawczym” (akapit 4 strona 4 uzasadnienia) podczas, gdy tego rodzaju roszczenie nie było objęte wnioskiem wszczynającym postępowanie;

2. naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest:

- art. 172 § 1 kc w zw. z art. 7 kc w zw. z art. 292 kc - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w stanowisku Sądu pierwszej instancji w odmowie przymiotu dobrej wiary dla posiadania służebności polegającej na korzystaniu z wybudowanego wodociągu, pomimo iż uczestniczka postępowania nie wskazała okoliczności skutkujących obaleniem domniemania wynikającego z art. 7 kc,

- art. 123 § 1 ust. 1 kc - poprzez jego błędną wykładnię wyrażającą się w stanowisku, iż czynność podjęta przez uczestniczkę postępowania wyrażająca się w wystąpieniu z wnioskiem o ustanowienie służebności przerywa bieg terminu zasiedzenia tej służebności przez wnioskodawcę, podczas gdy podjęcie tego rodzaju czynności procesowej nie ma charakteru windykacyjnego, a jedynie kształtujący prawo lub stosunek prawny ze skutkami na przyszłość.

W oparciu o wskazane zarzuty skarżąca wniosła o:

1. zmianę orzeczenia i uwzględnienie wniosku w całości,

2. zasądzenie od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, według norm przepisanych.

Uczestniczka postępowania w odpowiedzi na apelację domagała się jej oddalenia oraz zasądzenia od wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Większość zarzutów apelacyjnych sprowadza się do kwestionowania prawidłowości ustalenia przez Sąd Rejonowy, iż Gmina Z. uzyskała posiadanie służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu w złej wierze. Tymczasem, w świetle faktów niespornych, okoliczność ta nie ma dla rozstrzygnięcia znaczenia. Nie budzi żadnych wątpliwości, również skarżącej, że o początku biegu terminu zasiedzenia może być mowa w sprawie przedmiotowej dopiero w dniu 31 grudnia 1993r. Najwcześniej bowiem z dniem odbioru i przekazania do użytku sieci wodociągowej przebiegającej przez nieruchomość uczestniczki postępowania mogło dojść do rozpoczęcia „korzystania z trwałego i widocznego urządzenia” w rozumieniu art. 292 kc. Skoro w przepisie mowa jest jedynie o korzystaniu z urządzenia, nie można w żadnym razie pomijać znaczenia tego sformułowania, nie sposób bowiem zakładać, że ustawodawca nie dostrzegł różnicy między wykonaniem trwałego i widocznego urządzenia a korzystaniem z niego. Należy zatem przyjąć, że gdyby zamiarem ustawodawcy było uzależnienie możliwości zasiedzenia od wykonania urządzenia przez posiadacza służebności nadałby art. 292 kc inną treść. Co prawda przepis art. 305¹ kc stanowi, że nieruchomość można obciążyć służebnością przesyłu także na rzecz przedsiębiorcy, który dopiero zamierza wybudować urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 kc, lecz wskazane uregulowanie zostało wprowadzone do systemu prawnego dopiero z dniem 3 sierpnia 2008r. na podstawie ustawy z dnia 30 maja 2008r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731), a zatem dla oceny zdarzeń mających miejsce przed tą datą z oczywistych względów nie ma zastosowania.

Nawet zatem gdyby przyjąć, zgodnie z postulatem wnioskodawcy, że datujące się od 31 grudnia 1993r. posiadanie służebności miało charakter posiadania w dobrej wierze, termin zasiedzenia mógłby upłynąć, zgodnie z art. 172 w zw. z art. 292 kc, w dniu 31 grudnia 2013r. Tymczasem w dniu 23 grudnia 2013r., a zatem przed upływem terminu zasiedzenia wpłynął do Sądu Rejonowego w Łasku wniosek właścicielki nieruchomości T. K. o ustanowienie na rzecz Gminy Z. służebności przesyłu, odpowiadającej treścią żądaniu w zakresie zasiedzenia zgłoszonemu w sprawie niniejszej. Dla oceny wpływu tego faktu na bieg zasiedzenia nie ma znaczenia omyłka pisarska zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia w zakresie numeracji działki. We wniosku wskazana została bowiem działka nr (...) tożsama z nieruchomością, której dotyczy również wniosek o zasiedzenie. Nie budzi żadnych wątpliwości, że to na tej działce znajdują się urządzenia przesyłowe, których dotyczy wniosek w sprawie niniejszej.

Z zaprezentowanym w tym kontekście przez apelującą poglądem o błędnym zastosowaniu przez Sąd Rejonowy art. 123 § 1 pkt 1 w związku z art. 292 kc nie sposób się zgodzić.

Czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia prawa w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 w związku z art. 292 i 175 kc jest każde zachowanie właściciela nieruchomości przed właściwym organem, zmierzające bezpośrednio do uregulowania stosunków prawnorzeczowych wykonywanej służebności lub do zaniechania wykonywania tej służebności. Przy wykładni wskazanego przepisu nie można pominąć celu instytucji zasiedzenia oraz przerwania jego biegu. Celem zasiedzenia jest uporządkowanie długotrwałych stosunków prawnorzeczowych i zmobilizowanie właściciela do zajęcia się przedmiotem swojej własności, funkcją zaś przerwy biegu terminu zasiedzenia jest uniemożliwienie posiadaczowi zasiedzenia nieruchomości lub innego prawa. Wymaganie, aby powództwo lub wniosek zmierzały do pozbawienia posiadacza posiadania nieruchomości, nie jest zawarte w art. 123 § 1 pkt 1 kc i nie daje się go wyprowadzić z przepisów o zasiedzeniu. Utrata posiadania zawsze unicestwia samoistnie bieg zasiedzenia bez względu na to, jakie czynniki ją spowodowały. Przyjęcie dla czynności właściciela przewidzianych w art. 123 § 1 pkt 1 kc dodatkowego wymagania, by zmierzały one do pozbawienia posiadacza posiadania nieruchomości, nie bierze także pod uwagę interesów właścicieli, którym często nie zależy na zmianie stanu posiadania, ale chcą orzeczeniem sądowym wymusić na posiadaczu uznanie ich praw do nieruchomości i uregulować zgodnie ze swoją wolą stosunki z posiadaczem w drodze odpowiedniej umowy. Nie ma obecnie podstaw aksjologicznych, by w sytuacji, w której zderzają się interesy właściciela i posiadacza nieruchomości, wyklądać przepisy o zasiedzeniu w sposób faworyzujący posiadacza przez konstruowanie dodatkowego, nieprzewidzianego w przepisach wymagania, by czynność właściciela przerywająca bieg terminu zasiedzenia zmierzała bezpośrednio do pozbawienia posiadacza posiadania rzeczy lub prawa (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 1992 r. III CZP 87/92 (OSNCP 1993, nr 3, poz. 31). Czynność, o której mowa w art. 123 § 1 pkt 1 kc może także zmierzać do ustalenia prawa własności, do nowego ukształtowania stosunków prawnorzeczowych między właścicielem a posiadaczem, w tym do zmiany charakteru posiadania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 1998 r., I CKN 143/98, OSP 2000, nr 2, poz. 22, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r., IV CSK 459/08, niepubl.). Tak też należy rozumieć pojęcie czynności właściciela przerywającej bieg terminu zasiedzenia przy odpowiednim stosowaniu art. 123 § 1 pkt 1 kc do zasiedzenia służebności przesyłu. Nie ulega bowiem wątpliwości, że w razie posiadania przez przedsiębiorcę cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu, czynności właściciela zmierzające bezpośrednio do pozbawienia posiadacza takiego zakresu posiadania nieruchomości będą z reguły nieskuteczne i ich podejmowanie nie jest praktycznie celowe. Gdy przedsiębiorstwo przesyłowe korzysta z posadowionych na cudzej nieruchomości urządzeń przesyłowych zasilających w różne media wielu użytkowników, wytoczenie przez właściciela powództwa windykacyjnego lub negatoryjnego będzie często oczywiście nieuzasadnione i sprzeczne z interesem społecznym. Trudno zatem wymagać od właściciela nieruchomości zachowań nieracjonalnych, sprzecznych z jego interesem oraz interesem społecznym i przyjmować, że również w takiej sytuacji przerwę biegu terminu zasiedzenia służebności przesyłu może wywołać jedynie wytoczenie przez właściciela powództwa zmierzającego bezpośrednio do pozbawienia posiadacza posiadania w zakresie służebności i odzyskania przez właściciela pełnego władztwa nad nieruchomością (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2010r., V CSK 239/09 (niepubl.).

Przyznanie właścicielowi prawa żądania ustanowienia służebności przesyłu za odpowiednim wynagrodzeniem (art. 305² § 2 kc) wskazuje, że celem ustawodawcy było przede wszystkim uregulowanie takich sytuacji w sposób

umowny lub zastąpienie umowy orzeczeniem sądowym, co odpowiada interesom posiadacza i właściciela, jak również interesowi społecznemu, i jest najwłaściwszym sposobem uregulowania stosunków prawnorzeczowych wynikających z posiadania przez przedsiębiorstwo przesyłowe służebności przesyłu. Właściciel występujący do sądu przeciwko posiadaczowi służebności przesyłu na podstawie art. 305² § 2 kc z żądaniem ustanowienia służebności przesyłu za wynagrodzeniem przejawia niewątpliwie aktywność skierowaną na podkreślenie, że jest właścicielem nieruchomości i korzysta ze swego prawa własności, chcąc uregulować zgodnie ze swoją wolą sposób korzystania przez posiadacza z nieruchomości. W takiej sytuacji nie można już mówić o właścicielu, który nie interesuje się przedmiotem swojej własności. Przeciwnie, chce on zmanifestować, że jest właścicielem i odzyskać pełnię praw właścicielskich, w tym prawa do decydowania o sposobie uregulowania stosunków prawnorzeczowych na swojej nieruchomości. Takie jego działanie niewątpliwie zmierza też do zmiany rodzaju posiadania posiadacza służebności; z posiadania nieruchomości w zakresie służebności przesyłu, które posiadacz wykonywał dla siebie, niezależnie od woli właściciela nieruchomości, na posiadanie służebności zgodne z wolą właściciela.

Słusznie zauważył Sąd Rejonowy, że zgłoszenie przez właściciela żądania na podstawie art. 305² § 2 kc prowadzi do zmiany świadomości posiadacza, który nie może już twierdzić, że jego posiadanie służebności jest samodzielne i właściciel go nie kwestionuje. Przede wszystkim jednak uwzględnienie przez sąd zgłoszonego na podstawie art. 305² § 2 kc żądania ustanowienia służebności przesyłu za wynagrodzeniem wyłącza możliwość nabycia w przyszłości przez posiadacza służebności przesyłu w drodze zasiedzenia. Jest to więc czynność właściciela, która może pozbawić posiadacza możliwości zasiedzenia służebności. Jako taka jest niewątpliwie czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia swoich praw przez właściciela nieruchomości, który dąży do uregulowania służebności przesyłu na własnych warunkach.

Podsumowując, wniosek właściciela nieruchomości o ustanowienie służebności przesyłu za odpowiednim wynagrodzeniem (art. 305¹ § 2 kc) przerywa bieg terminu zasiedzenia tej służebności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013r., V CSK 320/12, LEX nr 1391372, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2011r., III CZP 124/10, OSNC 2011/9/99, Prok.i Pr.-wkł. 2012/3/40, Prok.i Pr.-wkł. 2012/7-8/36, www.sn.pl, Biul.SN 2011/1/8, M.Prawn. 2014/18/980).

Zgodnie z art. 124 § 1 w zw. z art. 175 kc, po każdym przerwaniu zasiedzenia biegnie ono na nowo.

Zatem wniosek złożony w sprawie niniejszej o stwierdzenie zasiedzenia z dniem 31 grudnia 2013r. podlegał oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 w zw. z art. 13 § 2 kpc oddalił apelację.

Na zasadzie art. 520 § 2 kpc, orzeczono o zwrocie uczestnicze postępowania kosztów postępowania odwoławczego, na które złożyło się wynagrodzenie adwokackie obliczone wg stawki minimalnej, zgodnie z § 8 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie...” z dnia 28 września 2002r. (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 461).